

2020

LIX. ŠP (26.–28. 5.)

Přehlídka tentokrát „za časů koronaviru“... Pandemie, která už od března postihla svou první vlnou i naše země, zkomplikovala konání krajských výběrových přehlídek, do konce května se jich podařilo uspořádat pouze šest – dokonce se uvažovalo o „virtuální“ přehlídce, na dálku, přes video... Ale částečné uvolnění u nás dosud neznámého lockdownu nakonec konání tohoto ročníku umožnilo – před organizátory klobouk dolů. Programová rada ARTAMY vybrala narychlo dvanáct inscenací a představení jednoho hosta, zahajovacím byla inscenace (již profesionálního) souboru Geisslers Hofcomoedianten Praha/Kuks *Tři ženy a zamilovaný lovec. Svrbí mě Brandl*. A po něm koncert jihočeské bluegrasové kapely Semtam, hrálo se pouze v DPČ a v Divadle Fráni Šrámka...

Jediné větší rozpaky soutěžního programu vzbudilo hned první „podivné“ vystoupení ostravského souboru Zběsilá pípa *Pivo věčně živo*, estrádní pásmo písniček a „skečů“ šokující jistým diletantismem „až na hranici vkusu, ale s živými současnými tématy“. Soubor 120dB ze ZUŠ Jaroměř (Karolína Novotná a Barbora Maksymovová) předvedl ve zcela nedivadelním prostoru – na chodbě DFŠ – svůj projekt *Cik!* podle předlohy Shauny Tana. S pomocí meotaru vytvářel víceméně „zvukovou“ vizualizaci života cikády, metaforu bezvýchodnosti a pomíjivosti... A Statické divadlo z Ostravy hrálo inscenaci Jakuba Tichého *Párek* – „obraz věčně nadávajících šovinistických Čechů“, po svých předchozích zdařilých opusech však ovlivněnou jistými hereckými limity kvůli řadě záskoků.

Soubor Antonín Puchmajer D. S. nabídl „scénické čtení“ *Beranidla budoucnosti*, literární férii Vladimíra Mikulky, která se ve dvouhodinové produkci „pozdolna utápěla ve složitě zaplétanou a nesrozumitelnou situaci“. Další příspěvek tohoto souboru *Příběhy z pohřbu aneb povídej mi něco hezkého* Kateřiny Rudčenkové v režii Petra Lanty ale naopak překvapil čistotou principů spojování absurdních a protikladných jevů – „o přizemním a nízkém se píše s operní distinguovaností a artistností, o vznešeném, hlubokém, vážném a tragickém se mluví slovy dlaždice, černý humor a experiment není cílem, nýbrž metodou a výsledkem hledání“, píše v recenzi Luděk Richter a dodává ještě, že jde o zatím nejlepší inscenaci puchmajerovců, kterou kdy viděl.

Studentský soubor Reservé ze ZUŠ Most nabídl vyprávěné divadlo *Malála*, dokumentární příběh pákistánské dívky a jejího boje o život uprostřed zfanatizované společnosti. Představení souboru Slepé střevo ZUŠ Louny *Skvostná země* zabývající se tématem vyloučení z kolektivu náboženské sekty bylo především scénograficky zajímavé arénou rozdělující diváky. Další soubor „zuškového“ původu HOP-HOP z Ostrova nad Ohří v inscenaci *Jeden z nás lže* řešil detektivním způsobem hledáním příčin smrti spolužáka. Vztahy mezi středoškolskou komunitou, problematika dospívání a sexuality se objevila i ve výrazně stylizované inscenaci Turnovského divadelního studia *Dlouhá cesta*. Divadelní soubor Tajfun z Ostravy inscenoval *Čekání na Gellnera* jako ironické a hravé „pásmo poezie, ztotožňující se se skepsí českého anarchistického básníka“, studentský drajv nechyběl ani inscenaci *SVBD* souboru Špenát a kedlubna Most, který v pohybovém jevištním obrazu nabídl vtipnou adaptaci grafické poezie Václava Havla.

A konečně mimořádný objev tohoto ročníku – Akolektiv Helmut Praha a jeho inscenace *S čaganem lamag nohy*. Formálně takřka dokudrama o krajině a lidech, vizuálně i hudebně mimořádný „terénní“ záznam z pátrání skupiny studentů divadelních, výtvarných a filmařských oborů po osudech beskydské obce Morávka v kombinaci s poezií ondrášovských

legend a hrůznými i groteskními fakty tamního partyzánského odboje za 2. světové války – inscenace scénograficky, hudebně i herecky strhující a přesvědčivá.

Lektorský sbor pracoval ve složení Vladimír Hulec, Petr Váša, Tomáš Žižka a Jakub Hulák, diskutovalo se v DPČ a na jeho zahrádce. Koordinátorkou souborů a moderátorkou představení byla Kateřina Crhová, vyšla programová brožura a blogový „žurnál“ pořizovali Petr Klarin Klár, Petr Odo Macháček a Emma Slobodová, fotografoval Milan Strotzer.

Doprovodný *Šrámkův Písek – Písku* probíhal v sobotu v Palackého sadech, kde stálo šapitó s pódiem a hledištěm pro diváky. Program naplnil např. žonglér Půpa, dětem byly určeny i tvůrčí dílny (výroba masek a kornoutové loutky), učily se v žonglérské školičce, Richterovo Divadlo Kejkliř předvedlo loutkovou inscenaci podle Daisy Mrázkové *Můj medvěd Flora*, Studio dell'arte bajky podle Rudyarda Kiplinga *O zvědavém sluněti*. A nechyběla písecká hudební folk-punková skupina Jakofakt? a funk-rock-rap-pop-bluesová písecko-pražská kapela Závodní ovce. Večer byl zakončen improvizacním projektem Kámo, nahod'.

Především je třeba smeknout před soubory, které i za karanténní paniky dokázaly vytvořit inscenace, a před krajskými pořadateli, kteří zvládli narychlo v druhé půli května uspořádat krajské přehlídky, také před Alenou Crhovou, která to nevzdala a vytvořila z toho všeho 59. Šrámkův Písek, a nikterak náhražkový. [...] Sympaticky překvapivé je množství reflexí skutečných, aktuálních témat a problémů, ať už se týkají jednotlivců, generačních skupin nebo celé společnosti. I ty, které se tváří apoliticky či atematicky, ve skutečnosti rezonují s cítěním a myšlením doby. [...] Debaty o představeních byly na letošním Šrámkově Písku živé a podnětné, byť se někdy uchylovaly od analýzy jevištních faktů k básnivému kroužení a snění a utíkaly k souvislostemnesouvislostem, jež existují jen v představách hovořícího (třeba vztah kostýmu psa připomínajícího pandu a právě proběhlé pandemie), naštěstí to nebylo pravidlem a členové souborů se věcně drželi divadelní problematiky, příčin a důsledků fungování či nefungování užitých prostředků a postupů a stavby inscenace. O čem letošní „mimořádný“ Šrámkův Písek svědčí? Že mezi soubory a divadelníky tohoto zaměření je obrovská touha poznávat, vyjadřovat se, tvořit, hrát. Že divadlo pro ně není jen obyčejná provozní záležitost a zvyk, ale skutečná potřeba. A to je podstata amatérismu. (Richter, Luděk. 59. Šrámkův Písek 2020. AS 2020, www.amaterskascena.cz)

Mnoho let jsem jezdil do Písku téměř pravidelně hrát. Bývala to pro nás exotická událost. Během roku jsme odehráli desítky představení, ale nikdy jsme nemívali takové diváctvo jako tady; neříkám, že je to tady „lepší“ než divácká komunita u nás doma. Ale je to tady jedinečné: takové mnohobarevné, otevřené, odvázané, odpoutané. Mimochodem, jako aktivní účastník jsem občas i litoval, že se mi naším vlastním představením, které musíme připravovat, přeruší ten nepřetržitý proud diváckého vnímání. [...] Vzpomínám na ročníky, při nichž převažovalo divácké utrpení, únava z několika nezdařených událostí za sebou, událostí, které nebyly schopné nastolit zajímavou komunikaci nebo vyznívaly trapně nebo přehnaně rozpadle. Ale právě tohle je neoddělitelnou součástí hledání a zkoumání. Kdo nepoznal v umění nudu, tupost a nesrozumění, nepoznal ani vpravdě hlubokou komunikaci. Kdyby byla nejvyšší hodnotou jistota, právě ona by se stala limitem, závorou bránící vstupu na zajímavou cestu. (Macháček, Petr. Šrámkův Písek 2020. Programová brožura ŠP 2020, s. 2–3)